

„Rodina a jej kajúcnosť“

Suspírium: „Stále upieram oči na Hospodina, lebo on mi vyslobodzuje nohy zo siete. Obráť sa ku mne a zmiluj sa nado mnou, lebo som osamelý a biedny. Útrapy môjho srdca sa rozmnožili. Vyveď ma z mojich úzkostí! Pozri sa na moju biedu a trápenie! Sním zo mňa všetky hriechy!“ (Žalm 25,16-18) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 130: 1-3. verše: „Na Teba z hlbín, Pane...“

Vzdych: „Bileám odpovedal Balákovým služobníkom: „Keby mi dal Balák toľko striebra či zlata, koľko sa zmestí do jeho paláca, ani tak nemôžem prestúpiť rozkaz Hospodina, svojho Boha —, nič nemôžem vykonať!“ (4Mojž 22,18) Amen.

Modlitba

Na Teba, z hlbín Pane, voláme, a prosíme Ťa, vypočuj naše nariekanie. Na Teba, z hlbín, Pane voláme, a prosíme Ťa, lebo bez Teba zahynieme. Na Teba, z hlbín, Pane voláme, lebo len v Teba dúfame. Na Teba, z hlbín, Pane voláme, lebo len na Tvoje slovo sa opierame. Všemohúci Bože, drahý Hospodine, na seba a na svoje skutky nehľadíme, lebo len v Tebe je život, nádej, odpustenie a láska. Nedopusť, drahý Kriste, aby sme na Tvojej ceste váhali a vyčkávali na jednom mieste, ale pomôž nám ako Tvoja rodina prekonať ťažkosti a útrapy spolužitia. Modlíme sa za čistotu našich pier, aby naše slová neboli bezúčinné a daromné. Modlíme sa za naše modlitby za iných, aby boli silné a požehnané Duchom Svätým. Požehnaj naše spoločenstvo v kruhu Tvojho slova silou nebies, a daruj nám svoju drahú prítomnosť a učenie skrze Ježiša Krista, nášho Pána, Spasiteľa. Amen.

Biblický text: Prvá kniha Mojžišova 27,1-33

Slovo Božie, na základe ktorého Vám zvestujem radostnú zvesť evanjelia skrze Ducha svätého je zapísané v Prvej knihe Mojžišovej v dvadsiatej siedmej kapitole v prvých tridsiatych troch veršoch nasledovne:

Ked' Izák zostarol a oči mu natoľko zoslabli, že nevidel, zavolať si svojho staršieho syna Ezáva a povedal: „Syn môj!“ On mu odvetil: „Tu som!“ Nato prehovoril: „Pozri, som starý a neviem, kedy môžem zomrieť. Vezmi si zbraň, túlec a luk, vyjdi na pole a niečo mi ulov! Z toho mi priprav jedlo, ved' vieš, čo mám rád. Prines mi to, aby som sa najedol a mohol som ťa požehnať, skôr ako zomriem.“ Rebeka načúvala, keď sa Izák zhováral so svojím synom Ezávom. Len čo Ezáv odišiel na pole, aby niečo ulovil a doniesol to, Rebeka poradila svojmu synovi Jákobovi: „Vypočula som, ako tvoj otec povedal tvojmu bratovi Ezávovi: ‚Prines mi zo svojho úlovku a priprav mi obľúbené jedlo. Najem sa a požehnám ťa pred Hospodinom, skôr ako zomriem.‘ Preto ma, syn môj, poslušni vo všetkom, čo ti prikážem: Chod' k stádu a prines mi odtiaľ dve pekné kozľatá! Tvojmu otcovi pripravím z nich jeho obľúbené jedlo. Potom ho zanesieš otcovi, aby sa najedol a požehnal ťa, skôr ako zomrie.“ Jákob však matke Rebeke povedal: „Môj brat Ezáv je predsa chľapatý a ja mám hladkú pokožku. Možno ma

otec aj ohmatá. Potom si bude myslieť, že si z neho robím posmech. Tak privediem na seba kľatbu namiesto požehnania.“ Matka mu však odpovedala: „Syn môj, tá kľatba nech padne na mňa. Len ma poslušni, chod’ a prinies mi ich!“ Šiel teda, vzal ich a priniesol matke. Ona pripravila otcovo obľúbené jedlo. Potom Rebeka vzala šaty svojho staršieho syna Ezáva, tie najlepšie, čo mala doma pri sebe a obliekla svojho mladšieho syna Jákoba. Kozľacími kožkami mu ovinula ruky a holý krk. Obľúbené jedlo a chlieb, čo pripravila, vložila potom do rúk svojho syna Jákoba. Keď vošiel k otcovi, povedal: „Otec môj!“ On odvetil: „Tu som.“ „Kto si, syn môj?“ Jákob povedal svojmu otcovi: „Ja som Ezáv, tvoj prvorodený. Urobil som, ako si mi kázal. Vstaň, prosím, sadni si a jedz z môjho úlovku, aby si ma mohol požehnať!“ Izák však synovi povedal: „Ako si len mohol tak rýchlo niečo nájsť, syn môj?“ On odvetil: „Umožnil mi to Hospodin, tvoj Boh.“ Izák povedal Jákobovi: „Pristúp, syn môj, nech zistím, či si ty môj syn Ezáv, alebo nie.“ Jákob pristúpil k svojmu otcovi Izákovi, ktorý sa ho dotkol, a povedal: „Hlas, ten je Jákobov, ale ruky, tie sú Ezávove.“ Nepoznal ho, lebo jeho ruky boli chľpaté ako ruky jeho brata Ezáva. Požehnal ho. A spýtal sa ho: „Ty si teda môj syn Ezáv?“ Ten odvetil: „Som.“ Na to mu Izák povedal: „Podaj mi, nech si zajem z úlovku svojho syna, aby som ťa požehnal.“ Podal mu ho teda a on jedol; podal mu aj víno a on sa napil. Otec Izák mu potom povedal: „Pod’ ku mne, syn môj, a pobožkaj ma!“²⁷ On pristúpil a božkal ho. Keď pocítil vôňu jeho šiat, požehnal ho a povedal: „Hľa, vôňa môjho syna je ako vôňa poľ’a, ktoré požehnal Hospodin. Nech ti dá Boh z nebeskej rosy a z úrodnosti zeme, i hojnosť obilia a muštu! Nech ti slúžia národy, nech sa ti klaňajú kmene! Panuj nad svojimi bratmi a nech sa ti klaňajú synovia tvojej matky! Nech je prekliaty, kto bude teba preklínať, nech je požehnaný, kto ťa bude žehnať!“ Len čo Izák požehnal Jákoba a sotva Jákob vyšiel od otca Izáka, už z lovu prichádzal jeho brat Ezáv. On tiež pripravil obľúbené jedlo, priniesol ho otcovi a povedal: „Otec môj, vstaň a najedz sa z úlovku svojho syna, aby si ma mohol požehnať!“ Otec Izák sa ho však spýtal: „Kto si?“ On odvetil: „Ja som tvoj syn, tvoj prvorodený, Ezáv.“ Tu sa Izák nesmierne preľakol a povedal: „Kto to teda bol, čo mi priniesol jedlo z úlovku? Zo všetkého som jedol, prv ako si prišiel. Požehnal som ho a bude požehnaný.“

Milí bratia a milé sestry, kajúcne kresťanské zhromaždenie v Pánu Ježišovi!

Manželstvo Izáka a Rebeky má nádejný začiatok, veď samotný Izák sa stretáva so svojou družkou počas modlitby. Izák sa modlí za svoju družku a tak ju vedie do svojho stanu. Nádejný začiatok bohabojnej rodiny, ale niekde sa stala chyba. Na konci sa stretávame s preferovaním, s manipuláciou a s preľaknutím Izáka. Na základe týchto skutočností vykonajme dnes svoju verejnú kajúcnosť.

Po prvé je to preferovanie detí. Ezav a Jakób sú dvojičky. Už v oslovení Izáka: „Syn môj!“ je cítiť viac ako lásku. V načúvaní Rebeky a v jeho rade

Jákovovi je priam usmernenie, ako a čo treba vykonať na získanie požehnaní, pritom využívajú Izákovu slepotu, ktorá bola bežná v staroveku, ako možnosť pre zmocnenie sa požehnaní. Otcovské „syn môj!“ a matkino „poslúchni vo všetko, čo ti prikážem“ je preferovanie detí. Sú odlišní, aj Ezav, aj Jákob, ale postaviť ich proti sebe, a namieriť ich proti sebe, je neprístupné.

Drahí rodičia! Dnes v Božom zrkadle stojíme my. My rodičia a naše preferovanie. Stačí na všetko a pre všetko náš zámer? Stačí pripraviť chutné jedlo? Izákovu slepotu prekáža v tom, aby dobre videl. Rebeka však má veľmi dobre vyvinuté uši. Zaslepený otec a načúvajúca matka. Aké veľké problémy môžu tieto zmyslové orgány spôsobiť, ak sa spoliehame len na nich, lebo deti konali to, čo im rodičia prikázali. Poslúchajú a zrazu sa jedna rodina sa rozdelí na dva tábory. Jedna rodina a v nej dva tábory. „Syn môj!“ – je také úbohé prirovnať Božie požehnanie k obľúbenému jedlu. „Poslúchni vo všetkom, čo ti prikážem“ – je také úbohé podčiarkovať svoju službu v živote svojho syna. Nič nás nevie lepšie vykoľajiť zo svojho osobného zámeru, ak človek prostredníctvom Božieho slova badá svoju slepotu, a svoje anténne uši. My dnes–, od Boha vidíme a počujeme to, akí sme v skutočnosti. Obľúbení synovia, naši maznáčikovia. Uprednostňovanie detí. Koho máš radšej: Otecka alebo mamičku? Neprístupné otázky v rodine, ale častokrát položené otázky.

Po druhé, je to manipulácia. „Priprav to, čo mám rád.“ „Pripravíme to, čo má rád.“ Kto bude rýchlejší? Kto bude skôr hotový? A v tejto manipulácii sa všetko točí okolo Božieho požehnaní. „Oprávnené“ získať to, čo bez pokory a pokánia pred Bohom nebude prináležať ani Ezávovi, ani Jákobovi. Právo na požehnanie má prvorodený! – dobre to vie Izák. Právo na požehnanie má aj Jákob, veď Rebeka dostala zaslúbenie. Drahí rodičia! Čo by sme neurobili pre naše deti? Čoho sme schopní pred Bohom, aby sme získali pre nich všetko? Ústne prehlásenie otca malo aj právnu hodnotu. Získať právo bolo cenným dodatkom života. Ale či si cení dieťa to, za čo nikdy nebojovalo. A keď aj bojovalo, nič tým

nezískalo, len stratilo. Ani Ezav, ani Jákob necíti váhu Božieho požehnaní. Jeden ho predáva za cenu jedla, a druhý ho kupuje za cenu jedla. Je to normálne? Je to prístupné? Takto jednať s Božím požehnaním? To je výsledok manipulácie rodičov. Nič si nevážiť a všetko zneuctiť. Koľkokrát sa s tým stretávame. Má, ale prečo a načo má? Získal, ale prečo a načo to získal. Kajúcne pristupujme k nášmu Bohu, ktorý si neprosí z našich nariadení a usmernení, veď on sa už rozhodol, a tak i konal. V Knihe proroka Malachiáša čítame nasledovné: „Miloval som vás,“ hovorí Hospodin, vy sa však pýtate: „Čím si nám prejavil lásku?“ „Či Ezav nebol Jákobovým bratom?“ znie výrok Hospodina, „a predsa som si zamiloval Jákoba. Ezáva som však znenávidel.“ (Mal 1,2-3) Boh sa rozhodol. Preľaknutie Izáka nespôsobí zmenu. Čo vyriekol prvýkrát a na toho prvého, aj keď bol druhý v poradí, je platné. Boh má len jedno požehnanie. Boh má len jeden zámer, aby z každého z nás prostredníctvom Ježiša Krista sa stal Jákob Izraelom. Ten človek, ktorý „bol hodný svojho mena“ (IMojž 27,36), a pristúpil na matkino načúvanie, sa môže stať vyvoleným. Môže byť nositeľom Božieho požehnaní, ak to Boh chce. On si zamiloval Jákoba. On si zamiloval podvodníka, a právom dostal meno Jákob. (viď. IMojž 27,36), ale i právom dostal Božie požehnanie. Právom. Božím právom. On ustanovil Jákoba za nositeľa požehnaní. Tu nepomohla matkina načúvacia metóda. Tu k ničomu neprispela Izáková, otcova slepota. Tu nepomohla manipulácia, alebo uprednostňovanie. Tomu napomohol Hospodin Boh, ktorý sa rozhodol pre podvodníka, pre ničomníka, pre maznáčika. On sa rozhodol, a vec je uzavretá. Boh má jediné požehnanie pripravené aj pre nás. Pre nás manipulátorov nebies, pre nás preľaknutých Izákov, pre nás, preferované deti, a preferujúcich rodičov. Len spoločenstvo Kristovo prostredníctvom Ducha Svätého nás naučí vnímať v Božom zrkadle seba, svoje skutky, svoje načúvanie, i svoju slepotu, lebo bez Toho Boh nebude všetkým vo všetkom v našom živote. Buďme deťmi Božími skrze Ježiša Krista, ktorý nosil naše zaslúbenia vo svojom tele. Boh sa rozhodol svoje požehnanie odovzdať Jákobom, ktorí spoznajú Jeho cestu a sú ochotní všetko odovzdať do Jeho rúk. Požehnanie prijaté z rúk Izáka je však začiatok učenia sa

poslušnosti Jákoba, ktorý až neskôr dostáva nové meno Izrael. Hospodin sa rozhodol: „Požehnal som ho a bude požehnaný.“ Svoje rozhodnutie nemení. Zamiloval si Jákoba. Zamiloval si podvodníka. Zamiloval si toho, ktorý musí byť chránený a Jeho milosťou formovaný. Zamiloval si aj Teba, drahý brat a milá sestra, aby si vedel / vedela, že Tvoj nebeský Otec vie, čo Ti spolu s Ním pôsobí za dobré. Amen.

Modlitba:

„Hospodin hľadá z neba na ľudí, díva sa, či je aspoň niekto rozumný, kto hľadá Boha.“ (Žalm 14,2)

„A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmýšľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé.“ (R 12,2)

„Hospodin dokončí svoj zámer so mnou. Hospodin, tvoje milosrdenstvo trvá naveky. Neopúšťaj dielo svojich rúk!“ (Žalm 138,8)

„Hospodin, Boh zástupov,[...] Urobil si nás predmetom sporu našich susedov, naši nepriatelia si z nás robia posmech. Obnov nás, Boh zástupov, rozjasni svoju tvár a budeme zachránení.“ (Žalm 80,6a-8)

„Som presvedčený, že ten, čo vo vás začal dobré dielo, ho aj dokončí, až do dňa Krista Ježiša.“ (Fil 1,6)

Chorý mu odpovedal: „Pane, nemám človeka, čo by ma zanesol do rybníka, keď sa zvíri voda; kým ta dôjdem sám, zostúpi predom mnou iný.“⁸ Ježiš mu povedal: „Vstaň, vezmi si lôžko a choď!“ (Jn 5,7-8)

Modlitba Pánova

Ofera: Môj jazyk bude hlásať tvoju spravodlivosť a šíriť chválu o tebe deň čo deň. (Žalm 35,28)

Požehnanie: „Milosť nech je s vami všetkými!“ (Žid 13,25) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 565: „Ó, vezmi ruky moje...“